

LIETUVOS VYRIAUSIOJO ADMINISTRACINIO TEISMO PRAKTIKOS APŽVALGA

2014 M. RUGSĖJO 1 D. – 2014 M. RUGSĖJO 30 D.

**APŽVALGĄ PARENGĖ LIETUVOS VYRIAUSIOJO ADMINISTRACINIO
TEISMO TEISINĖS ANALIZĖS IR INFORMACIJOS DEPARTAMENTAS**

TURINYS

I. ADMINISTRACINĖS BYLOS, KYLANČIOS IŠ GINČŲ DĖL TEISĖS VIEŠOJO AR VIDAUS ADMINISTRAVIMO SRITYJE	3
3. UŽSIENIEČIŲ TEISINĖ PADĖTIS LIETUVOS RESPUBLIKOJE.....	3
<i>Dėl užsieniečio sulaikymo terminų.....</i>	<i>3</i>
4. GINČAI, KILĘ IŠ ŽEMĖS TEISINIŲ SANTYKIŲ	3
<i>Dėl termino, per kurį turi būti apskūstas Nacionalinės žemės tarnybos teritorinio padalinio sprendimas ar veiksmai, siekiant ginčą išnagrinėti ne teismo tvarka iki sprendimo dėl valstybinės žemės įsigijimo, nuomos ar perdavimo neatlygintinai naudotis priėmimo.....</i>	<i>4</i>
13. STATYBA.....	4
<i>Dėl reikalavimų, susijusių su statybai naudojamu žemės sklypu, subjektui, siekiančiam įgyvendinti statytojo teises ir pareigas.....</i>	<i>4</i>
15. CIVILINĖ ATSAKOMYBĖ UŽ ŽALĄ, ATSIKADUSIĄ DĖL VALDŽIOS INSTITUCIJŲ NETEISĖTŲ VEIKSMŲ	5
<i>Dėl PVM (ne)įtraukimo, apskaičiuojant žalą dėl automobilio sugadinimo .....</i>	<i>5</i>
16. VALSTYBĖS TARNYBA	6
<i>Dėl pareigūnų kvalifikavimo komisijos teisės priimti sprendimą suteikti viena pakopa žemesnę kvalifikacinę kategoriją negu pareigūnas turėjo realizavimo sąlygų.....</i>	<i>6</i>
<i>Dėl profesinės karo tarnybos sutarties nutraukimo pagrįstumo (po Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimo).....</i>	<i>7</i>
17. BYLOS DĖL NORMINIŲ ADMINISTRACINIŲ AKTŲ TEISĖTUMO	8
<i>Dėl norminės administracinės bylos nutraukimo .....</i>	<i>8</i>
21. BYLOS DĖL BAUSMIŲ VYKDYMO IR KARDOMOJO SUĖMIMO INSTITUCIJŲ, ĮSTAIGŲ IR PAREIGŪNŲ VEIKSMŲ IR SPRENDIMŲ VIEŠOJO AR VIDAUS ADMINISTRAVIMO SRITYJE.....	9
<i>Dėl tam tikrų suimtųjų grupės (privalomosios pradinės karo tarnybos šauktinių) atskyrimo nuo kitų suimtųjų.....</i>	<i>9</i>
II. ADMINISTRACINIŲ BYLŲ TEISENA	9
67. REIKALAVIMO UŽTIKRINIMO PRIEMONĖS	9
<i>Dėl reikalavimo užtikrinimo priemonės – laikino regiono aplinkos apsaugos departamento privalomojo nurodymo stabdymo.....</i>	<i>9</i>

Pastaba. Šioje apžvalgoje pateikiamos neoficialios Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – ir LVAT) procesinių sprendimų santraukos, kurios LVAT nesaisto. Šis dokumentas yra skirtas tik informavimui. Oficialius ir nesutrumpintus sprendimų tekstus galite rasti LVAT interneto svetainėje www.lvat.lt.

I. Administracinės bylos, kylančios iš ginčų dėl teisės viešojo ar vidaus administravimo srityje

3. Užsieniečių teisinė padėtis Lietuvos Respublikoje

Dėl užsieniečio sulaikymo terminų

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl pareiškėjo sulaikymo Valstybės sienos apsaugos tarnybos prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos Užsieniečių registracijos centre termino pratęsimo iki 2014 m. spalio 2 d. pagrįstumo ir teisėtumo.

Pareiškėjas pateiktame apeliaciniame skunde sprendimą pratęsti jo sulaikymą iš esmės ginčijo tuo aspektu, kad pareiškėjas Užsieniečių registracijos centre yra sulaikytas nuo 2013 m. sausio 2 d., tad maksimalus leistinas Lietuvos Respublikos įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ (toliau – ir Įstatymas) 114 straipsnio 4 dalyje nustatytas užsieniečio sulaikymo terminas suėjo 2014 m. liepos 2 d., ir suėjęs šiam maksimaliam sulaikymo terminui pareiškėjas turėjo būti nedelsiant paleistas iš sulaikymo. Atsakovas su tokia pareiškėjo pozicija nesutiko, teigdamas, kad Įstatymo 114 straipsnio 4 dalyje numatytas terminas nėra pasibaigęs, kadangi jo pradžia reikia skaičiuoti ne nuo pareiškėjo faktinio sulaikymo, t. y. 2013 m. sausio 2 d., bet nuo sprendimo išsiųsti jį įsigaliojimo dienos, t. y. nuo 2014 m. balandžio 7 d.

Išplėstinė teisėjų kolegija, visų pirma, pažymėjo, kad į Įstatymo 114 straipsnio 4 dalyje nustatytus sulaikymo terminus turi būti įskaičiuojama ne tik teismo sprendimu paskirto ar pratęsto sulaikymo, bet ir policijos ar kitos teisėsaugos institucijos pareigūno sprendimu taikyto sulaikymo trukmė (iki 48 val., Įstatymo 114 str. 1 d.). Aiškinant priešingai, būtų sudarytos prielaidos paneigti Įstatymo 114 straipsnio 4 dalyje nustatytus terminus, pavyzdžiui, sistemingai sulaikant asmenis 48 valandoms keletą (keliolika) kartų iš eilės. Antra, maksimalus šešių mėnesių sulaikymo terminas, numatytas Įstatymo 114 straipsnio 4 dalyje, gali būti taikomas užsieniečiui, kaip jis yra apibrėžtas Įstatymo 2 straipsnio 32 dalyje, taip pat ir tuo atveju, kai jis yra pateikęs prašymą prieglobsčiui suteikti, jei egzistuoja Įstatymo 113 straipsnyje įtvirtinti pagrindai, kadangi 114 straipsnio 4 dalyje įtvirtinta: „Užsienietis negali būti sulaikomas ilgiau kaip 6 mėnesiams <...>“ ir šioje normos dalyje nėra išskiriami užsieniečiai pagal tai, kokios procedūros jų atžvilgiu yra vykdomos. Trečia, šis 6 mėnesių terminas pagal galiojantį reglamentavimą gali būti pratęstas ne ilgiau kaip 12 mėnesių tik tuo atveju, kai vyksta procedūros dėl užsieniečio išsiuntimo ir (ar) yra priimtas sprendimas išsiųsti užsienietį (nesvarbu, ar šis sprendimas yra apskustas), nes Įstatymo 114 straipsnio 4 dalyje minimi sulaikymo pratęsimo ilgiau kaip 6 mėnesiams pagrindai yra konkrečiai siejami su siekiu užsienietį išsiųsti („<...> nebendradarbiauja siekiant jį išsiųsti iš Lietuvos Respublikos <...> arba negaunami reikiami dokumentai tokio užsieniečio išsiuntimui iš valstybės teritorijos įvykdyti“).

Išplėstinė teisėjų kolegija padarė išvadą, kad Įstatymo 114 straipsnio 4 dalyje yra įtvirtintas maksimalus 18 mėnesių sulaikymo terminas, į kurį patenka 6 mėnesių terminas, kai užsienietis gali būti sulaikytas 113 straipsnyje numatytais pagrindais, ir šis terminas gali būti pratęstas ne ilgiau kaip 12 mėnesių tik egzistuojant 114 straipsnio 4 dalyje numatytiems sąlygoms, kai vyksta procedūros dėl užsieniečio išsiuntimo ir (ar) yra priimtas sprendimas išsiųsti užsienietį. Šie Įstatymo 114 straipsnio 4 dalyje nustatyti maksimalūs sulaikymo terminai turi būti pradėti skaičiuoti nuo užsieniečio faktinio sulaikymo momento. Įstatymo 114 straipsnio 4 dalyje nėra nustatytas pagrindas sulaikyti užsienietį ilgesniam nei 18 mėnesių laikotarpiui. Todėl, vadovaujantis Įstatymo 114 straipsnio 4 dalimi, suėjęs maksimaliam 18 mėnesių užsieniečio sulaikymo terminui, jis privalo būti nedelsiant paleistas (Įstatymo 119 str. 2 d.), išskyrus atvejus, kai užsienietis gali būti sulaikytas kitų įstatymų pagrindu.

2014 m. rugsėjo 15 d. išplėstinės teisėjų kolegijos sprendimas administracinėje byloje Nr. N⁸⁵⁸-90/2014
Procesinio sprendimo kategorija 3.5

4. Ginčai, kilę iš žemės teisinių santykių

4.5. Kiti ginčai, kilę iš žemės teisinių santykių

Dėl termino, per kurį turi būti apskūstas Nacionalinės žemės tarnybos teritorinio padalinio sprendimas ar veiksmai, siekiant ginčą išnagrinėti ne teismo tvarka iki sprendimo dėl valstybinės žemės įsigijimo, nuomos ar perdavimo neatlygintinai naudotis priėmimo

Apžvelgiamoje byloje problema kilo iš pareiškėjos prašymo inicijuoti išankstinio ginčų nagrinėjimo ne teismo tvarka procedūrą, siekiant užginčyti Nacionalinės žemės tarnybos Panevėžio žemėtvarkos skyriaus veiksmus, kuriais buvo atsisakyta tenkinti pareiškėjos reikalavimus dėl jos naudojamo 10,10 ha valstybinės žemės sklypo įsigijimo nuosavybėn. Byloje ginčijamu 2012 m. rugsėjo 10 d. sprendimu atsakovas minėtą pareiškėjos prašymą atsisakė nagrinėti, šį sprendimą grįsdamas tuo, kad pareiškėjai jau nuo 2011 metų buvo žinoma apie dalies jos naudojamo 10,10 ha valstybinės žemės sklypo suprojektavimą kitiems asmenims, todėl yra praleistas Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo 23 straipsnio 6 dalyje nustatytas 6 mėnesių terminas, per kurį gali būti inicijuota administracinė procedūra.

Apeliacinės instancijos teismo teisėjų kolegija pažymėjo, kad byloje nagrinėjamu atveju aktualus yra materialiosios teisės normų taikymo klausimas. Atsakovas ginčijamą sprendimą grindė Viešojo administravimo įstatymo 23 straipsnio 6 dalies nuostata, pagal kurią skundas nenagrinėjamas, jeigu nuo skunde nurodytų pažeidimų paaiškėjimo dienos iki skundo padavimo dienos yra praėję daugiau kaip 6 mėnesiai. Tačiau atsakovo veiklą šių teisinių santykių srityje reglamentuoja ir Lietuvos Respublikos žemės reformos įstatymo 18 straipsnis, kuriame reglamentuota skundų žemės teisinių santykių srityje nagrinėjimo sąlygos bei tvarka.

Teisėjų kolegija pabrėžė, kad šiuo atveju galima konstatuoti esant teisės normų koliziją. Vienas iš būdų, kuriuo gali būti išspręsta tokia kolizija, tai vadovavimasis specialia kolizine norma, sukurta kolizijai spręsti. Šiuo atveju tokia specialia kolizine norma yra Viešojo administravimo įstatymo 41 straipsnis. Byloje nagrinėjamiems teisiniams santykiams spręsti, visų pirma, turi būti taikomos Žemės reformos įstatymo 18 straipsnio nuostatos, o Viešojo administravimo įstatymo 23 straipsnio 6 dalis gali būti taikoma tik tiek, kiek atsakovo veiklos priimant sprendimus dėl prašymų ar skundų nenustato Žemės reformos įstatymo 18 straipsnio nuostatos.

Pagal Žemės reformos įstatymo 18 straipsnio 3 dalį Nacionalinės žemės tarnybos prie Žemės ūkio ministerijos teritorinių padalinių sprendimai dėl žemės reformos metu suformuotų žemės sklypų tinkamumo, žemės privatizavimui, nuomai ir perdavimui neatlygintinai naudotis parengtų dokumentų ir įstatymų bei kitų teisės aktų reikalavimų neatitikties iki sprendimo dėl valstybinės žemės įsigijimo, nuomos ar perdavimo neatlygintinai naudotis priėmimo, yra skundžiami Nacionalinės žemės tarnybos prie Žemės ūkio ministerijos vadovui išankstinio ginčų nagrinėjimo ne teismo tvarka. Žemės reformos įstatymo 18 straipsnio 6 dalyje nustatytas ir 20 darbo dienų terminas, per kurį turi būti apskūstas Nacionalinės žemės tarnybos prie Žemės ūkio ministerijos teritorinio padalinio sprendimas ar veiksmai, šio termino pradžią skaičiuojant nuo ginčijamo sprendimo priėmimo, atliktų veiksmų ar atsisakymo juos atlikti (neveikimo) dienos. Nacionalinės žemės tarnybos prie Žemės ūkio ministerijos vadovui taip pat suteikta teisė, asmeniui prašant, skundo padavimo terminą atnaujinti, jei yra nustatomos svarbios šio termino praleidimo priežastys. Todėl matyti, kad Žemės reformos įstatyme yra reglamentuota skundų nagrinėjimo sąlygos ir tvarka, kartu nustatant kitoki, nei numatyta Viešojo administravimo įstatymo 23 straipsnio 6 dalyje, terminą skundams paduoti, kitokią aplinkybę (sąlygą), nuo kurios atsiradimo prasideda šio termino pradžios eiga. Aptartas teisinis reglamentavimas lemia, kad byloje nagrinėjamiems teisiniams santykiams spręsti turėjo būti taikomos ne Viešojo administravimo įstatymo 23 straipsnio 6 dalies nuostatos, o aptartos Žemės reformos įstatymo nuostatos.

2014 m. rugsėjo 23 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁴³⁸-1042/2014
Procesinio sprendimo kategorija 4.5

13. Statyba

13.1. Statybos dalyviai, jų teisės ir pareigos

Dėl reikalavimų, susijusių su statybai naudojamu žemės sklypu, subjektui, siekiančiam įgyvendinti statytojo teises ir pareigas

Apžvelgiamoje byloje nustatyta, kad pareiškėjas kreipėsi į Šiaulių miesto savivaldybės administraciją su prašymu išduoti statybą leidžiantį dokumentą. Šiaulių miesto savivaldybės administracija atsisakė tenkinti šį prašymą, nurodžiusi, kad negali išduoti statybą leidžiančio dokumento, skirto įteisinti

savavališką statybą, nes žemės sklypas, ant kurio siekiama vykdyti statybą, priklauso privačiam asmeniui, o pareiškėjas neturi statytojo teisių šiame sklype.

Statybą leidžiančio dokumento išdavimo procedūras reglamentuoja Statybos įstatymo 23 straipsnis. Be to, jį detalizuojančio statybos techninio reglamento STR 1.07.01:2010 „Statybą leidžiantys dokumentai“, patvirtinto aplinkos ministro 2010 m. rugsėjo 27 d. įsakymu Nr. D1-826, 8.4 punktas numato, kad įgaliotas savivaldybės administracijos valstybės tarnautojas per 3 darbo dienas patikrina, ar prašyme nurodytas statytojas turi teisę būti statytoju pagal Statybos įstatymo 3 straipsnio 1 ir 2 dalių reikalavimus. Nustačius, kad tokios teisės prašyme nurodytas statytojas neturi, jo prašymas dėl šios priežasties nepriimamas. Statybos įstatymo 3 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad teisę būti statytoju Lietuvos Respublikoje turi Lietuvos bei užsienio valstybių fiziniai ir juridiniai asmenys. Pagal Statybos įstatymo 3 straipsnio 2 dalį statytojo teisė įgyvendinama, kai: 1) statytojas žemės sklypą, kuriame statomas statinys, valdo nuosavybės teise arba valdo ir naudoja kitais Lietuvos Respublikos įstatymų nustatytais pagrindais; šis reikalavimas netaikomas Aplinkos ministerijos nustatytais atvejais, kai nėra suformuoti žemės sklypai (atnaujinant (modernizuojant) pastatus, atliekant statinio kapitalinį ar paprastąjį remontą ir pan.); 2) statytojas turi statybą leidžiantį dokumentą (kai jis privalomas); 3) statytojas statinį (jo dalį) valdo nuosavybės teise arba valdo ir naudoja kitais įstatymų nustatytais pagrindais – statinio rekonstravimo, remonto ir griovimo atvejais.

Taigi, kaip pažymėjo LVAT teisėjų kolegija, teisėkūros subjektas Statybos įstatymo 3 straipsnio 1–2 dalyse įvardijo esmines sąlygas, lemiančias teisę būti statytoju Lietuvos Respublikoje. Tai teisiniai, o kartu ir faktiniai pagrindai, nuo kurių buvimo prasideda statybos procesas. Vienos iš šių aplinkybių nebuvimas arba daugiau nei vienos iš jų nebuvimas eliminuoja teisę būti statytoju ir užkerta kelią statybos procesui.

Apžvelgiamoje byloje yra nustatyta, kad pareiškėjas prašė išduoti statybą leidžiantį dokumentą dėl statinių, esančių žemės sklype, kuris, vadovaujantis Nekilnojamojo turto registro centrinio duomenų banko išrašu, nuosavybės teise nepriklauso pareiškėjui. Pareiškėjas taip pat nenurodė jokie įstatymų nustatyto pagrindo, kuriuo jis valdytų ir naudotų nurodytą žemės sklypą. Atsižvelgiant į tai, LVAT teisėjų kolegija konstatavo, kad pareiškėjas neatitiko Statybos įstatymo 3 straipsnio 2 dalies 1 punkto reikalavimo, todėl jis nebuvo tinkamas subjektas statytojo teisei įgyvendinti.

2014 m. rugsėjo 9 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁶²⁴-1153/2014
Procesinio sprendimo kategorija 13.6

15. Civilinė atsakomybė už žalą, atsiradusią dėl valdžios institucijų neteisėtų veiksmų

15.2. Civilinės atsakomybės sąlygos

15.2.3. Žala

Dėl PVM (ne)įtraukimo, apskaičiuojant žalą dėl automobilio sugadinimo

Iš byloje esančios remonto sąmatos turinio buvo matyti, kad į apskaičiuotą 1 651,45 Lt sumą, kurios dalį (733,45 Lt) sudaro remonto darbai, PVM nebuvo įtrauktas. Draudikas draudimo išmoką (iš viso 1 651,45 Lt) apskaičiavo į automobilio remonto išlaidas neįtraukdamas PVM. Remdamasi tuo, kas paminėta pirmiau, pirmosios instancijos teismas priteistina pareiškėjui sumą turtinei žalai atlyginti (CK 6.1015 straipsnis) nepagrįstai sumažino PVM dydžiu (21 proc.), kurį apskaičiavo nuo remonto sąmatoje nurodytų automobilio remonto išlaidų (733,45 Lt), t. y. sumažino iš viso 154,25 Lt.

2014 m. rugsėjo 22 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A¹⁴⁶-468/2014
Procesinio sprendimo kategorija 15.2.3.1

Šioje byloje nustatyta, jog administracinėje byloje nėra pateikta įrodymų, kurie patvirtintų, jog transporto priemonė buvo remontuojama. Kadangi nagrinėjamoje byloje nėra įrodymų apie pareiškėjo turėtas automobilio remonto išlaidas, jam teiktas paslaugas, nėra žinoma, ar remonto paslaugų tiekėjas bus PVM mokėtojas, todėl minėtoje Kelių transporto priemonės vertinimo ataskaitoje Nr. 21302024 nurodytas PVM, kurį sudaro 1 734,41 Lt, negali būti priteisiamas. Šiuo atveju pareiškėjo nurodyti nuostoliai dėl PVM taikymo laikytini neįrodytais, byloje nesant pakankamų priežasčių spręsti, kad PVM bus taikomas. Iš esmės tokios praktikos laikomasi ir Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo praktikoje (žr. 2012 m. lapkričio 5 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A⁴⁴²-1997/2012). Šiuo atveju pirmosios instancijos teismo argumentai, kad paslaugų tiekėjas greičiausiai bus PVM mokėtojas, yra grindžiami prielaidomis ir savaime nesudaro pagrindo šioje proceso stadijoje priteisti prašomą sumą kaip žalą. Juolab, kad nepagrįstai priteistas PVM

šioje bylos nagrinėjimo stadijoje galėtų būti vertinamas kaip pareiškėjo nepagrįstas praturtėjimas. Atitinkamai, atsižvelgus į nurodytas aplinkybes priteistinas žalos dydis sumažintas.

2014 m. rugsėjo 19 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁸⁵⁸-513/2014
Procesinio sprendimo kategorija 15.2.3.1

16. Valstybės tarnyba

16.3. Valstybės tarnautojų ir jų tarnybinės veiklos vertinimas

Dėl pareigūnų kvalifikavimo komisijos teisės priimti sprendimą suteikti viena pakopa žemesnę kvalifikacinę kategoriją negu pareigūnas turėjo realizavimo sąlygų

Apžvelgiamos administracinės bylos dalykas – pareigūnų kvalifikavimo komisijos teisės priimti sprendimą suteikti viena pakopa žemesnę kvalifikacinę kategoriją negu pareigūnas turėjo realizavimo sąlygos. Byloje nustatyta, jog pareiškėjui 2-oji kvalifikacinė kategorija buvo suteikta 2009 m. gruodžio 4 d. Kauno apskrities VPK pareigūnų kvalifikavimo komisijos posėdyje, įvykusiame 2012 m. lapkričio 29 d., svarstant dėl pareiškėjo profesionalumo vertinimo išvados suteikti 1-ąją kvalifikacinę kategoriją buvo vienbalsiai nutarta suteikti pareiškėjui viena pakopa žemesnę, t. y. 3-iąją, kvalifikacinę kategoriją. Kauno apskrities VPK viršininkas 2012 m. lapkričio 30 d. įsakymo 8 punktu nepatvirtino 2-osios kvalifikacinės kategorijos ir suteikė pareiškėjui viena pakopa žemesnę, t. y. 3-iąją, kvalifikacinę kategoriją.

Lietuvos Respublikos 2003 m. balandžio 29 d. įstatymu Nr. IX-1538 patvirtinto Vidaus tarnybos statuto (toliau – ir Statutas) 36 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad pareigūnų profesionalumas vertinamas kvalifikacine kategorija. Pagal pareigūnų dalykines savybes, profesinius įgūdžius, administracinius gebėjimus, tarnybinės veiklos rezultatus ir vidaus tarnybos stažą nustatomos 3-oji, 2-oji ir 1-oji kvalifikacinės kategorijos. Pareigūnui suteikta kvalifikacinė kategorija iš naujo tvirtinama kas penkeri metai (Statuto 36 str. 2 d.). Teisėjų kolegija pažymėjo, jog minėtos Statuto nuostatos įtvirtina dvi savarankiškas procedūras – naujos kvalifikacinės kategorijos suteikimo tam tikram laikotarpiui ir turimos kvalifikacinės kategorijos patvirtinimo tolesniam apibrėžtam laikotarpiui.

LVAT pažymėjo, jog visais atvejais, kai sprendžiamas kvalifikacinės kategorijos suteikimo ar patvirtinimo klausimas, privalu vadovautis Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministro 2003 m. rugsėjo 4 d. įsakymu Nr. 1V-323 patvirtintuose Kvalifikacinių kategorijų nuostatuose (toliau – ir Nuostatai) nustatyta tvarka. Teisėjų kolegija analizavo Nuostatų normas (4, 19, 25, 26, 29.1–29.6 p.) bei pabrėžė, jog privaloma numatomo profesionalumo vertinimo, kurio tikslas iš naujo tvirtinti suteiktą kvalifikacinę kategoriją, sąlyga yra nustatyta Statuto 36 straipsnio 2 dalyje – kvalifikacinė kategorija tvirtinama kas penkeri metai. Kol nėra suėjęs įstatyme nustatytas terminas, šiuo tikslu profesionalumo vertinimui atlikti bei atitinkamai išvadai rengti nėra teisinio pagrindo.

Sistemiškai aiškindama minėtus Nuostatų punktus ir Statuto 36 straipsnio 1 ir 2 dalis teisėjų kolegija darė išvadą, kad komisijos sprendimo, numatyto Nuostatų 29 punkte, rūši lemia pareigūno konkretaus profesionalumo vertinimo tikslas (kategorijos suteikimas ar turimos kategorijos patvirtinimas) ir atitinkamai parengta pareigūno tiesioginio vadovo motyvuota išvada, kurioje apibūdinamas pareigūno profesionalumas pagal kiekvieną iš profesionalumo kriterijų (23 p.). Tiesioginis vadovas savo išvadoje pareigūno profesionalumą vertina konkrečiai kvalifikacinei kategorijai gauti, vertinimo teisingumą turi patikrinti Komisija (26 p.). Tai savo ruožtu reiškia, kad kvalifikavimo komisija yra kompetentinga priimti vieną iš Nuostatų 29 punkte numatytų sprendimų atsižvelgdama į pareigūno tiesioginio vadovo motyvuotą išvadą, kuri turi būti išnagrinėta įvertinant, ar tiesioginis vadovas teisingai nustatė pareigūno profesionalumą pagal numatytus reikalavimus pareigūno konkrečiai kvalifikacinei kategorijai gauti. Kai yra nagrinėjama išvada dėl kvalifikacinės kategorijos suteikimo, gali būti priimami sprendimai, numatyti Nuostatų 29.1, 29.2, 29.6 punktuose, dėl siūlomoms kvalifikacinės kategorijos suteikimo/nesuteikimo. Kai pateikiama išvada dėl turimos kvalifikacinės kategorijos patvirtinimo, gali būti priimami sprendimai, numatyti Nuostatų 29.3, 29.4, 29.5 punktuose, dėl turimos kvalifikacinės kategorijos patvirtinimo/nepatvirtinimo. Teisėjų kolegija atkreipė dėmesį, kad pareigūnui viena pakopa žemesnę kvalifikacinę kategoriją komisija yra kompetentinga suteikti ar panaikinti turimą žemiausią kategoriją tik tais atvejais, kai vyksta pareigūno turimos kvalifikacinės kategorijos patvirtinimo procedūra, parengta atitinkama tiesioginio vadovo išvada dėl pareigūno profesionalumo įvertinimo konkrečiai kvalifikacinei kategorijai gauti ir pareigūnas apie numatomą konkretų profesionalumo vertinimą yra informuotas Nuostatų 19 punkte nustatytu būdu. Aptardama pareigū informuoti pareigūną apie profesionalumo vertinimą, teisėjų kolegija pažymėjo, kad neturėtų būti apsiribojama abstrakčiu pranešimu, pareigūnas turi būti supažindintas, kokios rūšies vertinimas vyks, nes

priešingu atveju pareigūnas atsidurtų pernelyg neapibrėžtoje padėtyje, negalėtų numatyti galimų pasekmių, būtų suvaržyta jo teisė tinkamai pareikšti savo valią – sutikimą/nesutikimą dėl profesionalumo vertinimo.

LVAT konstatavo, jog Komisijos sukūrimą ir paskirtį nustato įstatymas, jos kompetenciją griežtai reglamentuoja Nuostatai, ji gali priimti tik tuos sprendimus, dėl kurių buvo pradėta konkreti procedūra; komisija, neišnagrinėjusi Nuostatų 26 punkte nustatyta tvarka tiesioginio vadovo išvados dėl pareigūno profesionalumo įvertinimo ir apskritai nesant tokios išvados dėl pareigūno profesionalumo įvertinimo 2-ajai kvalifikacinei kategorijai patvirtinti, neturėjo diskrecijos teisės veikti kitaip, negu teisės aktai nustato, t. y. pradėjusi vertinimo procedūrą dėl aukštesnės kvalifikacinės kategorijos suteikimo priimti sprendimą netvirtinti turimos kvalifikacinės kategorijos ir suteikti žemesnę kategoriją.

2014 m. rugsėjo 4 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁴⁹²-1217/2014
Procesinio sprendimo kategorija 16.3

16.6. Valstybės tarnautojų atleidimas iš pareigų

Dėl profesinės karo tarnybos sutarties nutraukimo pagrįstumo (po Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimo)

Apžvelgiama byla LVAT nagrinėta po Europos Žmogaus Teisių Teismo (toliau – ir EŽTT) 2013 m. lapkričio 12 d. sprendimo byloje *Jokšas prieš Lietuvą*, kuriuo konstatuotas Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – ir Konvencija) 6 straipsnio 1 dalies pažeidimas. Byloje ginčas kilo dėl to, ar pagrįstai Krašto apsaugos ministerijos valstybės sekretoriaus 2006 m. liepos 3 d. potvarkiu buvo nutraukta su pareiškėju vyresnioju puskarininkiu 2002 m. rugpjūčio 5 d. penkeriems metams sudaryta profesinės karo tarnybos sutartis ir jis buvo išleistas į atsargą Lietuvos Respublikos krašto apsaugos sistemos organizavimo ir karo tarnybos įstatymo (toliau – ir Įstatymas) 38 straipsnio 1 dalies 7 punkto ir 45 straipsnio 4 dalies 2 punkto pagrindu.

Įstatymo 38 straipsnio 1 dalies 7 punkte (2004 m. lapkričio 11 d. įstatymo Nr. IX-2560 redakcija, galiojusi nuo 2004 m. lapkričio 23 d.) nustatyta, jog profesinės karo tarnybos ar kario savanorio tarnybos sutartis turi būti nutraukiama ir (ar) karys atleidžiamas iš tarnybos krašto apsaugos sistemoje, kai pasibaigia profesinės karo tarnybos ar kario savanorio tarnybos sutarties terminas arba kariui sukanka šio įstatymo 45 straipsnio 4 dalyje <...> nustatytas amžius, jei tarnybos laikas nustatyta tvarka nebuvo pratęstas. Pagal Įstatymo 45 straipsnio 4 dalies 2 punktą (2004 m. lapkričio 11 d. įstatymo Nr. IX-2560 redakcija, galiojusi nuo 2004 m. lapkričio 23 d.) į atsargą profesinės karo tarnybos kariai – nuo viršilos (laivūno) iki vyresniojo puskarininkio imtinai – išskyrus nurodytus šio straipsnio 5 ir 6 dalyse, išleidžiami sukakę 50 metų. Kaip išimtyms minėto straipsnio 5 dalyje įvardyti karo kapelionai bei vyriausiasis kariuomenės kapelionas, o 6 dalyje nurodyti profesinės karo tarnybos kariai, kurie eina karinių specialistų pareigas pagal krašto apsaugos ministro įsakymu patvirtintą karinių specialistų sąrašą. Byloje nustatyta, jog pareiškėjas ginčo laikotarpiu nėjo jokių karinių specialistų pareigų. Įstatymo 45 straipsnio 4 dalies 2 punkte nustatytas 50 metų amžius pareiškėjui suėjo 2006 m. birželio 19 d.

Bylą nagrinėję pirmosios instancijos teismas ir apeliacinės instancijos teismas pabrėžė, jog Įstatymo 38 straipsnio 1 dalies 7 punkto nuostatos yra imperatyvaus pobūdžio, t. y., neatsižvelgiant į profesinės karo tarnybos sutarties terminą, ji turi būti nutraukiama ir karys atleidžiamas iš tarnybos krašto apsaugos sistemoje, kai kariui sukanka šio įstatymo 45 straipsnio 4 dalyje nustatytas amžius, jei tarnybos laikas nustatyta tvarka nebuvo pratęstas, o Įstatymo 46 straipsnyje įtvirtintas karių, sukakusių išleidimo iš profesinės karo tarnybos į atsargą amžių, tarnybos pratęsimas yra krašto apsaugos ministro teisė, o ne pareiga, t. y. diskrecinio pobūdžio nuostata. Teismai, įvertinę tai, kas pirmiau išdėstyta, bei tai, kad pareiškėjo tarnyba, jam sukakus išleidimo iš profesinės karo tarnybos į atsargą amžių, nebuvo pratęsta, darė išvadą, jog atsakovas pagrįstai nutraukė su pareiškėju vyresnioju puskarininkiu sudarytą profesinės karo tarnybos sutartį ir jį išleido į atsargą Įstatymo 38 straipsnio 1 dalies 7 punkto bei 45 straipsnio 4 dalies 2 punkto pagrindu.

Atkreiptinas dėmesys, jog pareiškėjas savo skundą teismui, be kita ko, grindė ir tuo, kad Įstatymo 38 straipsnio 1 dalies 7 punkto nuostata buvo pritaikyta išimtinai tik jam, nes Lietuvos Kariuomenėje tarnauja daug tokių karių, kuriems jau yra sukakęs atleidimo iš profesinės karo tarnybos amžius, tačiau jie tarnauja toliau, kol nesibaigia jų profesinės karo tarnybos sutartis. Pareiškėjas taip pat teismo prašė išreikalauti keturių karininkų, kuriems jau yra sukakęs išleidimo į atsargą amžius, tačiau jie iki šiol nėra atleisti iš tarnybos, profesinės karo tarnybos sutartis. EŽTT 2013 m. lapkričio 12 d. sprendime konstatavo, jog administracinių teismų atsisakymas padėti pareiškėjui gauti įrodymus ir pateikti juos vertinti, ar bent jau

motyvavimas, kodėl tai nebuvo būtina, atėmė iš pareiškėjo galimybę pagrįsti savo bylą. EŽTT nusprendė, jog bylos nagrinėjimas administraciniuose teismuose, imant bendrai, neatitiko teisingo ir viešo nagrinėjimo reikalavimų kaip apibrėžta Konvencijos 6 straipsnio 1 dalyje.

LVAT nustatė, kad dėl pareiškėjo diskriminacijos EŽTT konstatavo, jog pareiškėjo nurodytų keturių karių profesinės karo tarnybos istorijos rodo, kad kiekvienas jų turėjo teisę tarnauti tol, kol pasibaigs jų sutarčių terminai, nepaisant to, kad jie buvo sulaukę išleidimo į atsargą amžiaus, nes, priešingai negu pareiškėjas, jie turėjo karinius specialybių kodus. EŽTT konstatavo, kad Konvencijos 10 straipsnis atskirai ar kartu su 14 straipsniu pažeistas nebuvo.

Vertindama nurodytas aplinkybes ir išdėstytus argumentus bei atsižvelgdama į tai, kad administraciniai teismai tinkamai nustatė, jog pareiškėjo atleidimas iš profesinės karo tarnybos buvo pagrįstas ir teisėtas, o EŽTT pareiškėjo atveju nenustatė diskriminacinio aspekto, teisėjų kolegija darė išvadą, kad nagrinėjamu atveju EŽTT 2013 m. lapkričio 12 d. sprendime konstatuotas Konvencijos 6 straipsnio 1 dalies pažeidimas iš esmės nedarė įtakos šioje byloje priimtų administracinių teismų procesinių sprendimų pagrįstumui ir teisėtumui. Todėl pareiškėjo prašymas atmestas, o apskūsta Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2007 m. gegužės 22 d. nutartis palikta nepakeista.

2014 m. rugsėjo 16 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁶⁶²-2174/2014
Procesinio sprendimo kategorija 16.6

17. Bylos dėl norminių administracinių aktų teisėtumo

17.1. Centrinii valstybinių administravimo subjektu

Dėl norminės administracinės bylos nutraukimo

Kauno apygardos administracinis teismas, nagrinėdamas administracinę bylą, kreipėsi į Lietuvos vyriausiąjį administracinį teismą, prašydamas ištirti Valstybinio socialinio draudimo (toliau – ir VSD) fondo valdybos direktoriaus 2011 m. sausio 27 d. įsakymo Nr. V-35 „Dėl savarankiškai dirbančių asmenų pajamų, nuo kurių apskaičiuotos valstybinio socialinio draudimo įmokos, ir valstybinio socialinio draudimo įmokų sumų išdėstymo Lietuvos Respublikos apdraustųjų valstybinio socialinio draudimo ir valstybinio socialinio draudimo išmokų gavėjų registre“ 1.1 punkto ir 2013 m. sausio 18 d. įsakymo Nr. V-30 „Dėl savarankiškai dirbančių asmenų draudžiamųjų pajamų ir valstybinio socialinio draudimo įmokų, skaičiuojamų nuo deklaruotos Valstybinei mokesčių inspekcijai pajamų metinės sumos, sumų išdėstymo Lietuvos Respublikos apdraustųjų valstybinio socialinio draudimo ir valstybinio socialinio draudimo išmokų gavėjų registre“ 1.1.4 punkto atitiktį Valstybinio socialinio draudimo įstatymo 7 straipsnio 4 daliai.

Išplėstinė teisėjų kolegija pirmiausia pažymėjo, kad, kaip ne kartą konstatuota Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo praktikoje, Administracinių bylų teisenos įstatymo 111 straipsnio 2 dalies 1 punkto ir 112 straipsnio 1 dalies pagrindu darytina išvada, jog bendrosios kompetencijos ar specializuotas teismas atitinkamo administracinio teismo gali prašyti ištirti tik tokio norminio administracinio akto (ar jo dalies), kuris turėtų būti taikomas jo nagrinėjamoje individualioje byloje, teisėtumą; <...> teismai neturi teisės kreiptis į Lietuvos vyriausiąjį administracinį teismą su tokiais prašymais, kurių išsprendimas neturės jokios reikšmės jų nagrinėjamos individualios bylos baigčiai.

Išplėstinė teisėjų kolegija nurodė, kad ginčijamose norminių administracinių aktų nuostatose, kiek tai aktualu keliamo klausimo kontekste, įtvirtintos savarankiškai dirbančių asmenų (kurių valstybinio socialinio draudimo įmokų mokėjimas priklauso nuo pajamų, gautų praėjusiais metais) pajamų metinės sumos, nuo kurios apskaičiuotos VSD įmokos / draudžiamųjų pajamų ir sumokėtų VSD įmokų metinės sumos išdėstymo (įrašymo) Lietuvos Respublikos apdraustųjų valstybinio socialinio draudimo ir valstybinio socialinio draudimo išmokų gavėjų registre (toliau – Registras) taisyklės. Detalios nuostatos, apibrėžiančios draudžiamąsias pajamas, *inter alia* asmenų, vykdančių individualią veiklą, pajamų, nuo kurių skaičiuojamos valstybinio socialinio draudimo įmokos (valstybinio socialinio draudimo įmokų bazės), apskaičiavimą bei maksimalaus dydžio ribojimą, įtvirtintos Valstybinio socialinio draudimo įstatymo 2 straipsnio 4 dalyje bei 7 straipsnio 2 ir 4 dalyse. Atsižvelgiant į tai, buvo pripažinta, kad ginčijamuose norminiuose teisės aktuose yra įtvirtintos tam tikros taisyklės, pagal kurias Registre yra tik išdėstomos (įrašomos) pagal minėtas Valstybinio socialinio draudimo įstatymo nuostatas apskaičiuotos pajamos, nuo kurių turi būti apskaičiuojamos valstybinio socialinio draudimo įmokos / draudžiamosios pajamos bei valstybinio socialinio draudimo įmokos. Taigi ginčijamos norminių administracinių aktų nuostatos jokiais aspektais nereguliuoja ir nedetalizuoja pajamų, nuo kurių apskaičiuojamos valstybinio socialinio draudimo įmokos (draudžiamųjų pajamų), ir, atitinkamai, valstybinio socialinio draudimo įmokų apskaičiavimo, nors ginčas individualioje

byloje kilęs būtent dėl pajamų, nuo kurių turi būti skaičiuojamos valstybinio socialinio draudimo įmokos, ir šių įmokų dydžio. Atsižvelgiant į tai, konstatuota, kad nagrinėtu atveju Kauno apygardos administracinis teismas pakankamai ir išsamiais teisiniais argumentais nepagrindė ginčijamo teisinio reguliavimo sąsajumo su teismo nagrinėjamoje individualioje byloje iškeltu ginču, todėl norminė administracinė byla nutraukta kaip nepriskirtina administracinių teismų kompetencijai (Administracinių bylų teisenos įstatymo 101 str. 1 p., 114 str. 1 d.).

2014 m. rugsėjo 18 d. išplėstinės teisėjų kolegijos nutartis administracinėje byloje Nr. I⁶⁰²-12/2014
Procesinio sprendimo kategorija 17.1

21. Bylos dėl bausmių vykdymo ir kardomojo suėmimo institucijų, įstaigų ir pareigūnų veiksmų ir sprendimų viešojo ar vidaus administravimo srityje

Dėl tam tikrų suimtųjų grupės (privalomosios pradinės karo tarnybos šauktinių) atskyrimo nuo kitų suimtųjų

Pareiškėjas kreipėsi į teismą, prašydamas atlyginti neturtinę žalą, *inter alia* kilusią dėl to, kad buvo pažeistas Lietuvos Respublikos suėmimo vykdymo įstatymo (toliau – ir SVĮ) 10 straipsnio 1 dalies 5 punktas, pagal kurį suimtieji ar nuteistieji, buvę ar esantys valstybės politikais, teisėsaugos, teismų, prokuratūros, kontrolės, valdžios ir valdymo institucijų valstybės tarnautojais, laikomi atskirai nuo kitų suimtųjų ir nuteistųjų. Tačiau pareiškėjas laikotarpiu nuo 2011 m. rugsėjo 2 d. iki 2012 m. balandžio 5 d. Šiaulių tardymo izoliatoriuje (toliau – ir TI) buvo laikomas pažeidžiant minėtą SVĮ 10 straipsnio 1 dalies 5 punkto reikalavimą, nors žodžiu ne kartą kreipėsi į Šiaulių TI administraciją ir kitus pareigūnus, nurodydamas, kad yra buvęs Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos (toliau – ir VRM) Vidaus tarnybos 1-ojo pulko šauktinis nuo 1998 m. spalio 19 d. iki 1999 m. sausio 29 d.

Šiomis aplinkybėmis teisėjų kolegija pažymėjo, kad nagrinėtu atveju akivaizdu, jog aplinkybei apie pareiškėjo privalomosios pradinės karo tarnybos atlikimo vietą tapus žinoma kitiems, su pareiškėju kartu laikomiems asmenims, tai galėtų padaryti atitinkamai neigiamą įtaką jų elgesiui su pareiškėju, dėl to galėtų kilti grėsmė pareiškėjo sveikatai ir gyvybei. Apeliacinės instancijos teismas vertino, kad būtent siekiant išvengti aptartos situacijos, įstatymų leidėjas ir nustatė tokių asmenų laikymo atskirai režimą. Akcentuota, kad analogiškos praktikos panašiose bylose nuosekliai laikosi Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (žr., pvz., LVAT 2013 m. sausio 2 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. A⁴⁹²-2917/2012). Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas yra nurodęs, kad SVĮ 10 straipsnio 1 dalies 5 punkto nuostata, jog suimtieji ir nuteistieji, buvę ar esantys valstybės politikais, teisėsaugos, teismų, prokuratūros, kontrolės, valdžios ir valdymo institucijų valstybės tarnautojais, laikomi atskirai nuo kitų suimtųjų ir nuteistųjų, yra imperatyvi. Todėl už nurodyto suėmimo vykdymo režimo laikymąsi yra atsakinga atitinkama valstybės institucija, taigi ji turi pozityvią pareigą imtis aktyvių veiksmų, kad būtų nustatyta, ar suimtas asmuo nepriklauso tokiai asmenų grupei, kuri įkalinimo įstaigoje turi būti laikoma atskirai ir tokius asmenis laikyti vadovaujantis teisės aktų reikalavimais. Tačiau šiuo atveju atsakovas minėtos pareigos tinkamai neįvykdė, t. y. neveikė taip, kaip pagal įstatymus privalėjo veikti. Pirmosios instancijos teismas pagrįstai nurodė, kad nagrinėtu atveju, vertinant, ar atsakovas tinkamai vykdė jam kylančią pozityvią pareigą, nėra svarbus pareiškėjo elgesys bei jo valia. Šiuo aspektu pažymėta, kad SVĮ nėra nustatytos sąlygos dėl atitinkamai grupei priskirtino asmens valios būti laikomam laikantis įstatymuose nustatyto režimo – šio režimo taikymui nėra būtinas nei suimtojo ar jo atstovo prašymas, nei kitas kreipimasis. Taigi, teisėjų kolegijos vertinimu, pirmosios instancijos teismas iš esmės pagrįstai nesiaiškino priežasčių, dėl kurių pareiškėjo Asmens byloje nebuvo informacijos apie jo priskirtinumą SVĮ 10 straipsnio 1 dalies 5 punkte nurodytai asmenų grupei, kadangi ši aplinkybė savaime nepašalina minėtos atsakovo pozityvios pareigos.

2014 m. rugsėjo 18 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A⁵⁷⁵-1189/2014
Procesinio sprendimo kategorija 15.2.3.2

II. Administracinių bylų teisena

67. Reikalavimo užtikrinimo priemonės

Dėl reikalavimo užtikrinimo priemonės – laikino regiono aplinkos apsaugos departamento privalomojo nurodymo stabdymo

Apžvelgiamoje byloje ginčas kilo dėl reikalavimo užtikrinimo priemonės – laikino Vilniaus regiono aplinkos apsaugos departamento Ukmergės rajono agentūros 2014 m. kovo 5 d. privalomojo nurodymo sustabdymo. Privalomuoju nurodymu pareiškėjas buvo įpareigotas pašalinti 2014 m. kovo 4 d. patikrinimo akte nurodytus aplinkos apsaugos reikalavimų pažeidimus, padarytus įrengiant vandens gręžinį A. D. priklausančioje sodyboje, bei užtikrinti LAND 4-99 reikalavimų laikymąsi.

Apeliacinės instancijos teismo teisėjų kolegija pabrėžė, kad nagrinėjamu atveju pareiškėjui, kuris neigia turįs pareigą įvykdyti atsakovo duotus nurodymus, įvykdžius privalomąjį nurodymą, o vėliau teismui jį panaikinus, buvusios padėties atkūrimas, o kartu ir realus teismo sprendimo įvykdymas, pasunkėtų arba taptų nebeįmanomas. Teismas tenkino pareiškėjo prašymą dėl reikalavimų užtikrinimo priemonės taikymo.

Pabrėžta, kad byloje pateiktais duomenimis, nors ginčijamu privalomuoju nurodymu pašalinti 2014 m. kovo 4 d. patikrinimo akte nurodytus aplinkos apsaugos reikalavimų pažeidimus, padarytus įrengiant vandens gręžinį esančioje A. D. sodyboje, bei užtikrinti LAND 4-99 reikalavimų laikymąsi yra įpareigotas pareiškėjas, jis nėra minėto gręžinio savininkas. Tai reiškia, kad, siekdamas įgyvendinti privalomąjį nurodymą, pareiškėjas turi gauti gręžinio savininkės leidimą atlikti tokio pobūdžio darbus (pavyzdžiui, likviduoti gręžinį ar atlikti kitus darbus). Kaip matyti iš Lietuvos teismų informacinės sistemos duomenų, tarp pareiškėjo ir gręžinio savininkės dėl šio gręžinio įrengimo darbų kilo daug ginčų. Kadangi gręžinio savininkei tokio leidimo davimas yra ne pareiga, o teisė, darytina išvada, jog privalomojo nurodymo įgyvendinimas pareiškėjui gali būti neįmanomas arba itin sudėtingas.

Taip pat teisėjų kolegija pažymėjo, kad sprendžiant dėl reikalavimo užtikrinimo priemonių taikymo, vertinama, kokie padariniai gali kilti, jei reikalavimo užtikrinimo priemonės bus taikomos arba netaikomos, kurie iš šių padarinių labiau tikėtini ir sunkesni, sudėtingiau pašalinami. Šiuo atveju pareiškėjo teiginius, jog privalomojo nurodymo laikinas sustabdymas nepadarys žalos gamtai, iš dalies patvirtina įsiteisėjusi Ukmergės rajono apylinkės teismo nutartis. Be to, gręžinys veikia jau nuo 2012 m. rugpjūčio mėn., todėl galima manyti, kad tuo atveju, jei dėl to atsiradęs poveikis aplinkai būtų itin reikšmingas, su šio gręžinio sutvarkymu susiję veiksmai būtų atlikti kur kas anksčiau. Atsižvelgus į faktines bylos aplinkybes, daryta išvada, jog reikalavimo užtikrinimo priemonių taikymas sukels mažesnius neigiamus padarinius nei privalomojo nurodymo vykdymas nepriėmus galutinio teismo sprendimo.

2014 m. rugsėjo 10 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS⁶²⁴-601/2014
Procesinio sprendimo kategorija 67